

Arrest

nr. 232 529 van 13 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 maart 2019 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar schoonbroer die een in België verblijvende Nederlandse onderdaan is.

1.2. Op 2 juli 2019 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"Naam: A.

Voorna(a)m(en): M.V.N.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Paramaribo

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg 25.03.2019 voor de derde maal gezinshereniging aan met haar schoonbroer, zijnde P.D., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Legaliseerde verklaring op eer dd. 30.04.2019 van betrokkenes moeder, waarin wordt gesteld dat betrokkene voor haar komst naar Europa studente was, geen eigen onroerende goederen in bezit had en afhankelijk was van de referentiepersoon. Aangezien het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen niet kan worden uitgesloten, kan dit document niet aanvaard worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Attest van het OCMW dd. 04.06.2019 waarin wordt gesteld dat betrokkene geen financiële uitkeringen ontvangt van het ocmw. Dit document zegt op zich niets over een eventuele afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 06.02.2018 en 29.08.2018 (bijlage 20 dd. 02.08.2018 en 28.02.2019).

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 06.02.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze in het land van herkomst of origine onvermogen was, en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Tevens werd er niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene van 20.02.2018 tot 11.03.2019 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat zij beschikt over een arbeidskaart, of dat zij is vrijgesteld hierover te beschikken.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op: "schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, schending van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de zorgvuldigheidsverplichting".

Verzoekster betoogt als volgt:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.03.2019 voor de derde maal gezinshereniging met haar schoonbroer, zijnde [P.D.] van Nederlandse nationaliteit, met rijksregister nummer 69.01.21 671-58.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40 bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

'Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ' de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of zij deel uitmaken van het gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit

ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.'

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/2, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Gelegaliseerde verklaring op eer dd. 30.04.2019 van betrokkenes moeder, waarin wordt gesteld dat betrokkene voor haar komst naar Europa studente was, geen eigen onroerende goederen in bezit had en afhankelijk was van de referentiepersoon. Aangezien het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen niet kan worden uitgesloten, kan dit document niet aanvaard worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging;

- Attest van het OCMW dd. 04.06.2019 waarin wordt gesteld dat betrokkene geen financiële uitkeringen ontvangt van het OCMW. Dit document zegt op zich niets over een eventuele afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en is dan ook niet relevant in kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 06.02.2018 en 29.08.2018 (bijlage 20 dd. 02.08.2018 en 28.02.2019).

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uit maakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 06.02.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze in het land van herkomst of origine onvermogen was, en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Tevens werd er niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokken van 20.02.2018 tot 11.03.2019 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat zij beschikt over een arbeidskaart of dat zij is vrijgesteld hierover te beschikken.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RVVnr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze van in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst deel uit maakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

" Dat artikel 47/1,2° stelt dat als ander familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd:

"de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn afdeel uit maken van het gezin van de burger van de Unie;" "

Dat artikel 47/3 §2 Vreemdelingenwet stelt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

Dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoekster niet alleen in het land van herkomst, doch ook in België ten laste is van haar schoonbroer;

Dat verzoekster inderdaad, zoals blijkt uit de stukken welke in de 3 aanvragen werden neergelegd:

- Op regelmatige basis levensmiddelen en gelden mocht ontvangen vanwege haar schoonbroer en zus en met name op 21.11.2017, 19.12.2017, 23.09.2016, 12.12.2016, 25.02.2017, 26.04.2017, 09.06.2017, 09.11.2017, 17.11.2017...;*
- In Suriname niet over enige onroerend goed beschikt;*
- Tot aan haar vertrek naar België in Suriname als student stond ingeschreven en derhalve niet over enige bron van eigen inkomsten beschikte;*
- Ten laste is van haar schoonbroer en zus en niet van haar moeder;*
- Sedert haar aankomst in België op het zelfde adres woonachtig is als haar schoonbroer;*

Dat de schoonbroer van verzoekster bovendien over voldoende middelen beschikt teneinde verzoekster ten laste te kunnen nemen en op geen enkel ogenblik van enige steun uitgaande van het OCMW heeft genoten;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij haar beoordeling rekening dient te houden met de financiële en sociale omstandigheden van verzoekster, hetgeen zij in casu heeft nagelaten;

Dat derhalve uit betreffende bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat verzoekster in het land van herkomst niet over een inkomen beschikte en zij financieel en materiaal werd onderhouden door haar schoonbroer;

Dat verzoekster overigens thans slechts 22 jaar oud is en in het land van herkomst niet heeft gewerkt;

Dat de financiële afhankelijkheid des te meer blijkt uit het feit dat er gelden aan haar en haar moeder werden overgemaakt om in haar onderhoud en opvoeding te kunnen voorzien;

Dat verzoekster zich overigens de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan nog bijkomende zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs de Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs, indien er geen officieel document van de overheid van het land van herkomst kan worden voorgelegd, met ieder passend middel volstaat;

Dat derhalve uit de Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zich redelijk dient op te stellen, hetgeen zij in casu, door zelfs documenten welke werden afgeleverd door de Surinaamse autoriteiten in twijfel te trekken en onvoldoende te achten;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

Dat verzoekster uiteraard niet van iedere uitgave welke haar schoonbroer voor haar heeft gemaakt bewijs kan voorleggen wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoekster kan verwacht worden;

Dat verzoekster bovendien zoals gesteld nog nooit heeft gewerkt, hoewel het zelfs niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85);

Dat het 'ten laste zijn' bovendien een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C- 1/05);

Dat verzoekster thans overigens op hetzelfde adres als haar schoonbroer verblijft, hetgeen des te meer aantoont dat verzoekster, welke in België niet tewerkgesteld is en tot geen enkele vorm van sociale bijstand verzocht, ten laste is van haar schoonbroer;

Dat verzoekster zich bovendien de terechte vraag stelt welke bewijsstukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie dan wel dienen te worden voorgelegd, indien zelfs de voorgelegde stukken niet worden aanvaard;

Hoe kan men dan immers verder nog bewijzen dat men ten laste is en deel heeft uitgemaakt van het zelfde gezin, indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in dergelijke mate onredelijk optreedt?

Hoe is het alsdan nog mogelijk om dit bewijs te leveren?

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;“

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In het verzoekschrift wordt immers niet nader toegelicht op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
(...)”*

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...)."

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

2.5. Met betrekking tot de interpretatie van het begrip 'in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie' in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel – ondanks de niet geheel samenvallende bewoordingen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 20-21).

Het voormelde artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

2.6. In casu blijkt niet dat er sprake is van ernstige gezondheidsredenen. Cruciaal is dus dat verzoekster aantoonde ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse schoonbroer in haar land van herkomst of aldaar deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Zonder bewijs van deze elementen kan er geen verblijfskaart worden toegekend.

2.7. Verzoekster heeft stukken overgemaakt ter ondersteuning van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. De verwerende partij beoordeelt deze als volgt:

"- Legaliseerde verklaring op eer dd. 30.04.2019 van betrokkene's moeder, waarin wordt gesteld dat betrokkene voor haar komst naar Europa studente was, geen eigen onroerende goederen in bezit had en afhankelijk was van de referentiepersoon. Aangezien het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen niet kan worden uitgesloten, kan dit document niet aanvaard worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Attest van het OCMW dd. 04.06.2019 waarin wordt gesteld dat betrokkene geen financiële uitkeringen ontvangt van het ocmw. Dit document zegt op zich niets over een eventuele afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

Vervolgens voegt ze eraan toe:

"Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 06.02.2018 en 29.08.2018 (bijlage 20 dd. 02.08.2018 en 28.02.2019)."

2.8. De Raad dient vast te stellen dat verzoekster nergens in concreto ingaat op de voormelde gedane beoordeling van de verwerende partij. Zij doet in se niet meer dan de elementen die haar zaak kenmerken op te lijsten, te herhalen welke stukken ze heeft overgemaakt, hieruit af te leiden dat de overgemaakte stukken wel degelijk aantonen dat zij financieel werd onderhouden door haar schoonbroer en de overtuiging te ventileren dat de verwerende partij een foute beoordeling heeft gemaakt van de door haar neergelegde stukken, deze totaal negeert en onredelijk is opgetreden door stukken van de Surinaamse autoriteiten in twijfel te trekken en onvoldoende te achten.

2.9. Hiermee toont verzoekster echter niet in concreto aan dat de verwerende partij haar ruime discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de door verzoekster overgemaakte stukken op een kennelijke onredelijke wijze heeft ingevuld of dat ze met bepaalde stukken of met verzoeksters *“financiële en sociale omstandigheden”* geen rekening heeft gehouden.

2.10. De verwerende partij betwist nergens in de bestreden beslissing dat het ‘ten laste’ zijn een feitenkwestie is die op alle mogelijke manieren mag worden bewezen. De verwerende partij vereist voorts nergens dat verzoekster van iedere uitgave die haar schoonbroer voor haar heeft gedaan een bewijs voorlegt. Daargelaten de vraag of kan worden aangenomen dat verzoekster nooit heeft gewerkt in het land van herkomst, houdt dit op zich niet in dat zij ten laste was van haar Nederlandse schoonbroer.

2.11. Verzoekster legt niet concreet uit hoe stukken die afzonderlijk werden beoordeeld door de verwerende partij en die niet werden aanvaard, gecombineerd wel zouden kunnen worden aanvaard door de verwerende partij, zodat de Raad de relevantie niet inziet van verzoeksters betoog waarbij ze het gebrek aan een beoordeling van een combinatie van de door haar neergelegde documenten aanklaagt.

2.12. Voorts bukt het verzoekschrift van rethorische vragen die wijzen op onbegrip van verzoekster voor de bestreden beslissing maar dit kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.13. Waar verzoekster wijst op de situatie die geldt sedert ze in België is en erop wijst dat haar schoonbroer over voldoende middelen beschikt om haar ten laste te nemen, dient de Raad op te merken dat dit niet de cruciale elementen betreft zoals omschreven in punt 2.5.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA